

»Obesi me, kakor hočeš visoko, brat lisjak,« pravi zajec, »samo med bodljikovje me ne vrzi!«

»Ampak vrvi nimam,« reče lisjak, »zato te bom rajši utopil.«

»Vrzi me v najglobljo vodo, brat lisjak, samo to te še enkrat prosim, ne vrzi me med bodljikovje.«

Toda lisjak je bil neizprosni. »Ker se tako bojiš,« pravi, »te bom pa nalašč vrgel tja.«

»I ne,« se brani zajec. »S strašilom sem pretežak, ne boš dosegel bodljikovja.«

Brat lisjak je zgrabil zajca za ušesa in ga tako stresel, da je strašilo takoj odpadlo.

»Vidiš, zdaj te bom pa lahko vrgel prav v bodljikovje,« pravi brat lisjak.

Zaletel se je, da bi vrgel zajca na sredo bodljikovja. Vrgel je, trnje je zahreščalo. Lisjak se je postavil na zadnje noge in gledal, kaj bo z zajcem. Zdajci sliši, da ga nekdo kliče. In glej, tam gori sedi brat zajček na skali in spravlja s trsko smolo s kožuška.

Lisjak je takoj spoznal, da ga je zajec spet opeharil. In da bi ga še bolj razkačil, vpije zajček od daleč:

»V bodljikovju sem doma. Bodljikovje je moj rojstni dom!«

Nato je poskočil in izginil.

Človeška sreča

Že stari latinski pregovor pravi, da je vsak svoje sreče kovač. To pomeni, da sreča ni pečen golob, ki nam pade v usta, temveč da je to nekaj, za kar se mora človek potruditi.

Koliko je reči, ki jih ljudje imenujejo srečo! Za nekoga je sreča delo, ki ga išče, drugemu je to zdravje. Nekateri imajo za srečo bogastvo in tako dalje. Marsikdo je vesel, če ima zdrave noge, da lahko hodi, nekdo bi bil srečen, ako bi imel avto. In tako dalje.

Otroci so navadno prav hitro srečni. Janezek pravi, da je imel srečo, ker je dobil pri nikanju. In Micka je srečna, ker je trikrat zaporedoma v šoli dobro znala. In prav o tem bi jaz rad nekaj povedal.

Micka je nadarjena deklica, lahko se uči in v šoli je pri pouku vedno pazila. In prinesla je domov prav lepo izpričevalo...

Čisto drugačna je bila Milka! Čeprav je nadarjena, ni bila tako marljiva, ni se tako vztrajno učila kakor Micka in se ni pripravljala za vsako uro. Če jo je učiteljica enkrat vprašala, je mislila, da se ji za drugič ni treba naučiti. Toda učiteljica jo je

prihodnjo uro spet poklicala. In kaj je bilo, si lahko mislite. Milka pa ni bila tako pravična, da bi sama sebi priznala, da je slabega reda kriva sama, temveč je nekoč zavistno rekla, da ima Micka srečo, da je vselej vprašana, kadar ravno zna, ona pa ima smolo in je vprašana prav tedaj, kadar se ni učila.

In prišlo je med tovarišicami tako daleč, da Milka z Micko ni več govorila. Pri neki priložnosti je to učiteljica opazila in izvedela tudi vzrok. Nekega dne so čitali v šoli pesem »Sreča«. Učiteljica je dokazovala učenkam s primeri, kako napačno govore ljudje o sreči.

»Največja sreča je delo,« je pravila. »Delo je temelj vsega, kar imenujemo srečo. In to je smisel pregovora, da je vsak svoje sreče kovač. Ako doleti nekoga sreča brez dela, je to redko naključje. Niti dober red v spričevanju ni naključje in ni pridobljen po sreči, temveč po marljivosti in vestnem delu!«

Učenke so se spogledale in uganile, da merijo te besede na Micko in Milko. In tudi Milka je razumela in sram jo je bilo. Ko sta odhajali iz šole, je prišla Micko za roko in ji rekla: »Oprosti — zavidala sem ti 'srečo', ampak zdaj že vem, kaj je to, da si si srečo zaslužila z delom!«